

To be or not to be... of hoe een Hollandse eend naar de Caraïben vloog!

door Pierreco Eyma

Onze hobby kent vele vogelsoorten uit soms de meest exotische plaatsen op aarde. Ondanks het feit dat wij als dierenhouders over het algemeen de grootste moeite moeten doen om die oorden met eigen ogen te gaan zien, blijft het soms zo kriebelen dat een verre vakantiereis er toch van komt.

Zo ook in mijn geval. Vrienden van ons wonen en werken al sinds jaren op het eiland Trinidad en zij vragen dan ook al net zo lang: "Wanneer maken jullie nu eens de oversteek?" Mijn tegenwerpingen hoe een en ander dan met de beestjes moest, hebben geen stand gehouden en zo gebeurde het dat mijn partner en ik gepakt en gezakt vanaf Amsterdam Schiphol, via Londen, the Bahama's en Tobago op het vliegveld van Port of Spain, de hoofdstad van de republiek Trinidad and Tobago, stonden.

Eenmaal uit de airco van het vliegtuig viel de vochtige, tropische hitte over ons heen en was het meer dan duidelijk dat de meegebrachte T-shirts en korte broeken geen overbodige luxe zouden zijn.

Na een lange, hobbelige rit in de terreinwagen van onze vrienden kwamen we aan bij het huis dat zij eigenhandig hebben gebouwd midden in het oerwoud, als het ware

hangend aan de rotsen met in de verte een weids uitzicht op de oceaan. Het huis bestaat uit drie verdiepingen en is voorzien van twee grote balkons die uitsteken in de omringende jungle. Het was een sensatie om tussen die weelderige beplanting te staan met uitzicht op de metershoge bomen die volgegroeid zijn met allerlei soorten orchideeën en bromelia's. Vanuit deze overdaad van groen en kleuren steeg een geluid op dat niet te beschrijven is. Een werkelijk overweldigende kakofonie van vogelgezang, insectengesjirp gemengd met geuren die mijn polderhersenen niet konden thuisbrengen maakt dat je daar staat als een kind dat voor het eerst de zee ziet.

Aangezien dit geen reisverslag moet worden, beperk ik me tot wat hoogtepunten uit ons activiteitenprogramma. Trinidad heeft een mangrovegebied, Caroni Swamp, dat zich uitstrekt langs een gedeelte van de westkust van het eiland. In dit gebied op de grens van zoet en zout water, waar de bomen vanuit het water omhoog groeien en hun bizarre luchtwortels weer terugsturen naar beneden is een soort sprookjeswereld ontstaan waar je niet genoeg van kunt krijgen. Ontelbare diersoorten vinden hier hun weg. Vele soorten reigers, troepialen, vinkachtigen, kolibries en oropendolavogels maken dit gebied tot een paradijs voor vogelaars.

Geelkoptroepiaal tussen lotusbloemen
(foto: PAP Wildfowl Trust)



Gemberbloem
(foto: Pierreco Eyma)



Bananenbloem
(foto: Pierreco Eyma)





Heliconiabloem, ook wel crabclaw flower genoemd (foto: Pierreco Eyma)



Rode ibis (foto: PAP Wildfowl Trust)



Roodbekfluiteenden (foto: PAP Wildfowl Trust)

Maar het allermooist is de aanblik van de honderden rode ibissen die van de foera-geergebieden terugkeren naar hun broedplaatsen. Als je daar tegen zonsondergang, dobberend in een bootje de hemel rood ziet kleuren van de vogels, dan vergeet je op slag je camera en kun je niets anders doen dan genieten!

Een andere must-see locatie is the Asa Wright Nature Centre, gelegen in de Northern Range, de bergketen die over het gehele noorden van het eiland loopt. Het reservaat beslaat maar liefst 800 vierkante kilometer en het is er mogelijk om in één dag 150 vogelsoorten te zien. De meest spectaculaire daarvan zijn meteen de allerkleinsten: de goudkopmanakin met zijn moonwalk-baltsbeweging (en wij maar denken dat Michael Jackson dit had uitgevonden...) en de witbaardmanakin waarvan de mannetjes op en neer stuiteren als hadden zij springveren. Deze wondertjes der natuur doen 't ook nog eens allemaal gezamenlijk op één baltsplek net als bij ons het korhoen en de kempiaan. Dit samen met het oorverdovende geluid van de blauwelklokvogels vanuit de toppen van de bomen maakt dat je je echt in een andere wereld waant.

Tenslotte de, voor mij, allermooiste ervaring en die niets met veren van doen had: Grande Riviere Beach. Op dit strand komen honderden Leatherback-zeeschildpadden ieder jaar weer hun eieren leggen. Wij waren daar in de maand mei en dat is dan ook meteen het moment waarop de meeste moedertjes aan land komen. 'Moedertjes' is wellicht niet het juiste woord voor dieren die tot 700 kg kunnen wegen en al meer dan 150 miljoen jaar hun megalijven het strand opslepen om daar onverstoort gehoor te geven aan de oeroude roep van de voortplanting. Er is weinig

fantasie voor nodig om te bedenken hoe onuitwisbaar het is om, in ons geval bij volle maan, deze prehistorische reuzen uit de oceaan te zien komen en onder je neus de pingpongbal-achtige eieren in de met veel moeite zelf gegraven nestkuil te zien vallen. Dat soort momenten maakt een mens ontroerd en nederig, zeker als je er bij nadenkt hoe gemakkelijk wij mensen de aarde vervuilen en dat menig schildpad een gruwelijke dood is gestorven omdat de zee vol ligt met plastic zakken die door deze reuzen voor hun lievelingseten wordt aangezien namelijk inktvissen.

In het kader van natuurbescherming heerst er op Trinidad and Tobago een wat vreemde tegenstelling. Aan de ene kant is er steeds meer het besef om respect te hebben voor alles wat leeft maar aan de andere kant is en blijft het gezegde: "Don't move, you will be eaten...!" (Niet bewegen anders word je opgegeten!) volop de realiteit.

Het instituut dat zich al vele jaren bezig houdt met het ontwikkelen van de bewustwording van de eilandbewoners is de Point-à-Pierre Wildfowl Trust. Aan de westkust bij de plaats San Fernando ligt de Petrotrin-olieraffinaderij. Dit bedrijf beslaat vele vierkante kilometers en natuurbeleving is hier ver te zoeken. Te midden van dit industriële geweld is de PAP Wildfowl Trust ontstaan, oorspronkelijk ontstaan in 1966 toen een werknemer het zich aantrok dat vele diersoorten van het eiland bleken te verdwijnen. Als een oase ligt het centrum rond een groot aantal natuurlijke vijvers omzoomd door moerassen en jungle. Het centrum is inmiddels uitgegroeid tot een vooraanstaand instituut op het gebied van educatie en broedprogramma's. Met veel succes zijn diverse diersoorten teruggebracht in de natuur zoals de blauwgele ara, de rode ibis en de wilde muskuseend.

Op het terrein broeden diverse soorten reigers, de inheemse slangenhalsvogel en zelfs de gemaskerde (stekelstaart)eend! Naast de bescherming van de watervogels heeft het centrum ook een naam opgebouwd als het gaat om kennis van de inheemse flora en dan met name op het gebied van geneeskrachtige planten.

Onze Trinidadese vriendin, die zelf biologielerares is, heeft ons voorgesteld aan de directrice van de Wildfowl Trust, Ms Molly Gaskin en zoals het altijd gaat onder vogelliefhebbers, ontstond daar een erg leuk gesprek alsof we elkaar al jaren kenden. Zij vertelde met veel enthousiasme over de successen maar ook over de teleurstellingen die zij en haar medewerkers hadden beleefd in hun werk. Eén daarvan was de verwoesting van hun kweekgroep witwangfluiteenden en Bahamapijlstaarten door wilde honden en dat terwijl de populatie in de natuur op het eiland eigenlijk op nul staat. Toen ik haar op mijn beurt vertelde dat deze eendensoorten in mijn achtertuin zwommen, viel ze bijna van haar stoel.

Hoe dat afliep vertel ik u graag de volgende keer!

